

UZASADNIENIE

A. K. został oskarżony o to, że w dniu 09 października 2014 roku w Ł. woj. (...) dokonywał obrotu towarami oznaczonymi podrobionymi znakami towarowymi M. i V., których nie miał prawa używać w postaci (...) paczek papierosów z logo M. i 21 830 sztuk pustych opakowań na papierosy z logo M., działając w ten sposób na szkodę P. M. B. S. z siedzibą w Szwajcarii, reprezentowanej przez adwokata L. D. oraz w postaci 235 paczek papierosów z logo V. i 5233 sztuk pustych opakowań na papierosy z logo V., działając w ten sposób na szkodę (...) Sp. z o.o. w W. reprezentowanej przez R. K.,

tj. o czyn z art. 305 ust. 1 Ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. Prawo własności przemysłowej (Dz. U. z 2001 r., Nr 49, poz. 509)

Wyrokiem z dnia 31 marca 2016 roku, wydanym w sprawie o sygnaturze akt II K 234/15, Sąd Rejonowy w Łęczycy:

- oskarżonego A. K. w ramach zarzuconego mu czynu uznał za winnego tego, że w dniu 09 października 2014 roku w Ł. woj. (...) dokonywał obrotu towarami oznaczonymi podrobionymi znakami towarowymi M. oraz V., których nie miał prawa używać w postaci (...) paczek papierosów z logo M., działając w ten sposób na szkodę P. M. B. S. z siedzibą w Szwajcarii oraz w postaci 235 paczek papierosów z logo V., działając w ten sposób na szkodę (...) Sp. z o.o. w W., czym wypełnił znamiona czynu zabronionego opisanego w art. 305 ust. 1 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. Prawo własności przemysłowej i za to na tej podstawie skazał go na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,
- na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. orzeczoną karę pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 2 lat próby,
- na podstawie art. 33 § 2 i 3 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu grzywnę w wysokości 200 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych,
- na podstawie art. 46 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. orzekł od oskarżonego A. K. na rzecz pokrzywdzonego P. M. B. S. z siedzibą w Szwajcarii nawiązkę w wysokości 10.000 złotych,
- na podstawie art. 306 ust. 2 ustawy Prawo własności przemysłowej orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa poprzez zniszczenie dowodów rzeczowych wymienionych w wykazie dowodów rzeczowych przekazanych do dyspozycji Sądu pod pozycją 1-2 na k. 113,
- zwolnił oskarżonego w całości z obowiązku zapłaty kosztów sądowych, wydatki przejmując na rzecz Skarbu Państwa.

Apelacje od powyższego rozstrzygnięcia wniosli pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego P. M. B. S. z siedzibą w Szwajcarii oraz obrońca oskarżonego A. K..

Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego zaskarżył wyrok na niekorzyść oskarżonego w zakresie orzeczenia o braku odpowiedzialności karnej oskarżonego za zarzucane mu przestępstwo odnoszące się do opakowań papierosów oznaczonych znakiem towarowym (...), które zostały wyeliminowane z opisu czynu, za który nastąpiło skazanie.

Skarżący zarzucił wyrokowi na podstawie art. 438 pkt 1 k.p.k.:

- 1/ obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 305 ust. 1 Prawa własności przemysłowej w zw. z art. 120 ust. 3 pkt 2 tej ustawy poprzez jego niewłaściwą wykładnię polegającą na wyłączeniu ze sfery penalizacji przepisu obrotu opakowaniami produktów (w tym wypadku: papierosów) oznaczonych podrobionymi znakami towarowymi ze

względem na pozbawienie ich statusu „towaru” w sytuacji, gdy prawidłowa wykładnia wskazanego przepisu obejmuje penalizację obrotu takimi przedmiotami, jako towarami w rozumieniu (...);

2/ obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 44 § 2 k.k. poprzez jego niezastosowanie, tj. zaniechanie orzeczenia o przypadku opakowań oznaczonych podrobionym znakiem towarowym przeznaczonych do popełniania przestępstwa.

Podnosząc powyższe zarzuty pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonym zakresie i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego A. K. zaskarżył wyrok w całości, zarzucając mu w oparciu o art. 438 pkt 1, 2 i 3 k.p.k.:

I. obrazę przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 305 ust. 1 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. Prawo własności przemysłowej w zw. z art. 16 § 1 i 2 k.k., poprzez przyjęcie, iż oskarżony A. K. swoim zachowaniem zrealizował znamiona czynu zabronionego stypizowanego w powyższym przepisie, podczas gdy w ustalonym przez sąd rejonowy stanie faktycznym nie doszło do urzeczywistnienia znamienia „dokonywania obrotu towarami oznaczonymi podrobionymi znakami towarowymi”, zaś działania w/w można uznać co najwyżej za niekaralne przygotowanie do popełnienia tego czynu zabronionego;

II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego rozstrzygnięcia i mający wpływ na jego treść, a polegający na bezzasadnym przyjęciu, że oskarżony A. K. wiedział, iż znajdujące się w jego posiadaniu wyroby tytoniowe marki M. i V. oznaczone były podrobionymi znakami towarowymi tych marek, a tym samym, że w/w miał świadomość bezprawności swego zachowania, w sytuacji gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy nie przesądza o istnieniu takiej świadomości po stronie oskarżonego, w szczególności wobec faktu, iż zabezpieczone u niego wyroby tytoniowe jedynie w niewielkiej części opatrzone były podrobionymi znakami towarowymi;

III. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść rozstrzygnięcia, tj. art. 167 k.p.k. w zw. z art. 193 § 1 k.p.k. (w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 lipca 2015 roku), poprzez niewyjaśnienie wszystkich istotnych okoliczności sprawy, wskutek zaniechania dopuszczenia dowodu z opinii biegłego i ustalenia, czy zabezpieczone wyroby tytoniowe marki M. oraz V. oznaczone były podrobionymi znakami towarowymi tychże marek i w tym zakresie posiłkowanie się jedynie analizą dokonana przez P. M. S. z siedzibą w Szwajcarii oraz (...) Sp. z o.o. w W. – nie mającą waloru dowodowego.

W konkluzji apelacji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje.

Spośród wniesionych apelacji na uwzględnienie zasługiwał środek odwoławczy złożony przez obrońcę oskarżonego A. K., ze skutkiem w postaci zmiany zaskarżonego wyroku i uniewinnienia oskarżonego od zarzucanego mu czynu.

O takim kształcie rozstrzygnięcia zadecydowała przede wszystkim dostrzeżona obraza przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 305 ust. 1 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. Prawo własności przemysłowej, a nadto istotne uchybienia procesowe, których dopuścił się sąd meriti rozpoznający sprawę, a które miały wpływ na treść orzeczenia. Sprowadzały się one do niedostatecznego wyjaśnienia kwestii występującej po stronie oskarżonego świadomości, iż znajdujące się w jego posiadaniu wyroby tytoniowe marki M. i V. oznaczone były podrobionymi znakami towarowymi tych marek. Przyjęcie przez sąd a quo, że sprawca jako dojrzały mężczyzna musiał wiedzieć, że ma do czynienia z produktami opatrzonymi podrobionymi znakami towarowymi znanych marek było dowolne i nie znajdowało wystarczającego wsparcia w dostępnym materiale dowodowym.

W kontekście stwierdzonej obrazy prawa materialnego wskazania wymaga, iż zgodnie z normą art. 305 ust. 1 ustawy Prawo własności przemysłowej odpowiedzialności karnej podlega ten, kto w celu wprowadzenia do obrotu oznacza

towary podrobionym znakiem towarowym lub zarejestrowanym znakiem towarowym, którego nie ma prawa używać lub dokonuje obrotu towarami oznaczonymi takimi znakami.

Oskarżony A. K. stanął pod zarzutem dokonywania obrotu towarami oznaczonymi podrobionymi znakami towarowymi w dniu 9 października 2014 roku, który to czyn został mu przypisany zaskarżonym wyrokiem z poczynieniem zmian w jego opisie. Sąd rejonowy wywiódł w pisemnych motywach rozstrzygnięcia, że oskarżony dokonywał obrotu rzeczonymi wyrobami, o czym świadczyć miały okoliczności inkryminowanego czynu, a mianowicie znaczna ilość ujawnionych papierosów z podrobionymi znakami towarowymi, których nie mógł posiadać wyłącznie dla własnego użytku. Stąd sąd a quo wyprowadził wniosek, iż A. K., pozostając bez stałej pracy, utrzymywał się właśnie z obrotu ujawnionymi wyrobami tytoniowymi. Aczkolwiek konkluzja ta wydaje się logiczna, zaakcentować należy, iż ustalony przez sąd rejonowy stan faktyczny nie dawał podstaw do uznania, że A. K. faktycznie dokonywał obrotu towarami oznaczonymi podrobionymi znakami marek M. i V..

Wymaga wyjaśnienia, iż pojęcie „dokonuje obrotu”, wprowadzone nowelą z 29.6.2007 r., w doktrynie ujmowane jest jako „każdorazowe udostępnianie towaru oznaczonego takim znakiem jego nabywcom”. Z dokonaniem obrotu będziemy mieli do czynienia z chwilą zawarcia umowy, której podstawa prawna może być różna, począwszy od tradycyjnej umowy kupna-sprzedaży, dostawy, darowizny, zamiany poprzez umowę leasingu po umowę o dzieło. Same negocjacje lub złożenie propozycji zawarcia umowy (oferty) mogą być traktowane jedynie jako usiłowanie popełnienia tego przestępstwa (Iwona Sepiolo, Prawo własności przemysłowej, Art. 305, System Prawa Handlowego. T. 10 pod red. Zabłockiego, 2012, wyd. 1). Dokonanie obrotu towarami obejmuje zatem każdą czynność, w wyniku której dochodzi do przeniesienia władztwa nad towarem, wobec czego konieczne jest tu wystąpienie dwóch podmiotów: sprzedającego i kupującego. Jest niesporne, że sformułowanie to wskazuje na penalizację każdego etapu obrotu towarem (Marek Mozgawa Prawo własności przemysłowej, Art. 305 SPK T. 11 red. Bojarski 2014, wyd. 1).

Z powyższych rozważań wynika, że pod pojęciem dokonywania obrotu towarami nie można rozumieć samego faktu ich posiadania, bez podejmowania dodatkowych czynności wskazujących na uczestnictwo w obrocie. Taka konkluzja płynie także z odwołania się do rozumienia języka potocznego, gdzie obrót oznacza wyzbycie się konkretnego przedmiotu na rzecz innego podmiotu. W realiach analizowanej sprawy nie doszło w żaden sposób do przeniesienia przez oskarżonego władztwa nad towarem na nabywcę. Oskarżony został zatrzymany do kontroli, w toku której ujawniono przy nim paczkę papierosów bez wymaganych znaków akcyzy. W konsekwencji przeprowadzono przeszukanie należących do niego pomieszczeń, w wyniku którego ujawniono wyroby akcyzowe oznaczone podrobionymi znakami towarowymi. W pełni należy w związku z tym podzielić stanowisko obrońcy, że w takiej sytuacji można mówić wyłącznie o posiadaniu przez oskarżonego tychże towarów, nie zaś o dokonywaniu obrotu nimi. Samo zaś posiadanie takowych wyrobów nie jest penalizowane na gruncie art. 305 ust. 1 ustawy Prawo własności przemysłowej.

Okoliczności sprawy, a mianowicie ujawnienie magazynowanych przez oskarżonego wyrobów tytoniowych, pustych opakowań oznaczonych podrobionymi znakami towarowymi, odpowiednich maszyn do foliowania oraz folii pozwalają jedynie domniemywać, iż oskarżony istotnie zamierzał wprowadzić owe produkty do obrotu, samo to domniemanie nie jest jednak wystarczające dla przypisania mu sprawstwa zarzucanego czynu, co trzeba wyraźnie podkreślić. Można ewentualnie mówić o podjęciu przez oskarżonego czynności mających stworzyć warunki do przedsięwzięcia usiłowania wprowadzenia towarów do obrotu, co odpowiada formie stadialnej przygotowania do popełnienia czynu zabronionego, które to zachowania nie są karalne w przypadku czynu określonego w art. 305 ust. 1 ustawy Prawo własności przemysłowej.

Skoro tak, nie został spełniony podstawowy warunek ponoszenia odpowiedzialności karnej w ramach analizowanego uregulowania, jako że wskazany przepis nie penalizuje zachowania, którego faktycznie dopuścił się oskarżony A. K.. Zważyć można na marginesie, iż oskarżony poniósł odpowiedzialność karno-skarbową za czyn wyczerpujący dyspozycję art. 65 § 3 k.k.s. w zw. z art. 65 § 1 k.k.s., związany przedmiotowo z niniejszym postępowaniem. W toku postępowania w sprawie o sygn. akt II K 554/15 przyznał się on do popełnienia zarzucanego mu przestępstwa akcyzowego, odmówił jednak złożenia wyjaśnień co do źródła pochodzenia znalezionych u niego papierosów i

wyrobów tytoniowych. W analizowanej sprawie oskarżony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił złożenia wyjaśnień. Materiał dowodowy jakim dysponował sąd rejonowy nie pozwalał na poczynienie jakichkolwiek ustaleń w tym zakresie, podobnie jak nie dawał podstaw do zweryfikowania stanu świadomości oskarżonego odnośnie tego, czy wiedział on, że znajdujące się w jego posiadaniu wyroby tytoniowe marki M. i V. oznaczone były podrobionymi znakami towarowymi tych marek. Jednocześnie materiał dowodowy nie potwierdził, aby to oskarżony sam podrobił znaki towarowe na opakowaniach papierosów. Dodatkowo z treści wniosku o ściganie złożonego w imieniu P. M. B. S. wynika, że zatrzymane u oskarżonego wyroby były przejawem niewolniczego kopiowania zewnętrznej postaci produktów wytwarzanych przez to przedsiębiorstwo, zaś różnice między towarem oryginalnym a podrobionym były trudne do rozpoznania (k. 72). Nie można wobec tego wykluczyć, iż sam oskarżony nie miał świadomości, że w jego posiadaniu znajdują się porobione marki papierosów.

Zupełnie na uboczu rozważań nadmienić wypada, iż sąd odwoławczy nie znajduje podstaw do kwestionowania wartości dowodowej opinii sporządzonych przez pokrzywdzone podmioty w przedmiocie autentyczności produktów zabezpieczonych u oskarżonego. Wszak to właśnie pokrzywdzone spółki jako producenci papierosów rzeczonych marek mają pełną wiedzę na temat technologii produkcji tych wyrobów i wobec tego są w pełni uprawnione do tego by stwierdzić, czy dany produkt jest produktem oryginalnym tej firmy, czy też został podrobiony. W tym zakresie należało zatem podzielić stanowisko pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego.

Zasadniczo prawidłowe były także wywody podniesione w apelacji pełnomocnika, a dotyczące niewłaściwej wykładni przepisu art. 305 ust. 1 w zw. z art. 120 ust. 3 pkt 2 ustawy Prawo własności przemysłowej - w zakresie obrotu opakowaniami produktów, opatrzonych podrobionymi znakami towarowymi. Zaprezentowana argumentacja nie mogła jednak w przedmiotowej sprawie wywołać postulowanego przez skarżącego skutku, albowiem – jak zostało wywiedzione powyżej – oskarżony swoim zachowaniem nie wypełnił znamion inkryminowanego mu czynu w postaci dokonywania obrotu towarami oznaczonymi podrobionymi znakami towarowymi.

Ustosunkowując się finalnie do zarzutu obrazy art. 44 § 2 k.k. poprzez jego niezastosowanie zauważyć należy, iż wobec uniewinnienia oskarżonego od zarzucanego mu czynu w wyniku kontroli instancyjnej zaskarżonego wyroku brak było podstaw do orzeczenia przepadku opakowań oznaczonych podrobionym znakiem towarowym zarówno w oparciu o wskazany przepis, jak i uregulowanie szczególne, przewidziane w art. 306 ust. 2 ustawy Prawo własności przemysłowej. Wniosek o orzeczenie przepadku przedmiotów, których dotyczyła przedmiotowa sprawa może być jednak złożony w ramach postępowania w sprawie o sygn. akt II K 554/15, w której nastąpiło prawomocne skazanie A. K. za przestępstwo skarbowe, zaś podstawę uzupełnienia rozstrzygnięcia w tym zakresie stanowił będzie art. 420 § 1 k.p.k.

Mając na uwadze powyższe sąd odwoławczy na podstawie art. 437 k.p.k. i art. 438 pkt 1 i 2 k.p.k. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że uniewinnił oskarżonego A. K. od zarzucanego mu czynu.

Na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k. kosztami sądowymi w sprawie obciążono Skarb Państwa.